

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 836

гр. София, 20.04.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Бетина Б. Бошнакова

като разгледа докладваното от Даниела Борисова Въззивно частно наказателно дело № 20221100601290 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 8 НПК.

Образувано е по частна жалба от 07.02.2022 г. на адвокат К., редовно упълномощен повереник на свидетелката АНН. К. Ч. срещу определение от 17.01.2022 г., постановено по НЧД № 2652/2015 г. по описа на СРС, НО, 4 състав, с което е потвърдено постановление на СРП от 15.01.2013 г. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство ЗМ № 15218/2010 г. по описа на 06 РУ СДВР, пр.пр. № 40924/2010 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 НК.

С частната жалба се твърди, че определението на първия съд е неправилно, необосновано и незаконосъобразно. Жалбоподателят твърди, че първия съд неправилно е третира събраните по делото доказателства, вследствие на което е направил и погрешни изводи за невинността на обвиняемата. Счита, че както извършеното деяние, така и неговото авторство и умисъл са установени по категоричен и несъмнен начин. Моли се за отмяна на атакуваното определение по изложените съображения в частната жалба, ведно със законните последици от това.

Софийски градски съд, след като се запозна с материалите по делото, с искането изложено в частна жалба, както и с атакувания съдебен акт и въз основа на закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Частната жалба е процесуално допустима, депозирана е от активно легитимирано за това лице, в законоустановения 7-дневен срок и срещу определение на районния съд съгласно чл. 243, ал. 7 НПК.

Разгледана по същество частната жалба е неоснователна.

От данните по делото се установява, че на 19.07.2010 г., по реда на чл. 212, ал. 2 НПК, е било образувано досъдебно производство ЗМ № 15218/2010 г. по описа на 06 РУ СДВР, пр.пр. № 8292/2010 г. по описа на СГП, срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 304б НК за това, че на 16.07.2010 г., около 13,00 часа в гр. София, ж.к. „Красно село“, бул. „Гоце Делчев“, сладкарница „Неделя“ е поискал дар или каквато и да е облага, която не му се следва, за да упражни влияние при вземане на решение от длъжностно лице или чуждо длъжностно лице във връзка със службата му.

С постановление от 28.07.2010 г. е била привлечена в качеството на обвиняем СТ. Г. Д. за престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 НК за това, че за периода от месец декември 2009 г. до 27.07.2010 г., в гр. София, в офис на фирма находящ се в кв. ****, с цел да набави за себе си или за друго имотна облага – сумата от тридесет хиляди лева, възбудила и поддържала заблуждение АНН. К. Ч. – че ще осигури продължаване на договора за наем между фирма „Е.“ ООД и Топлофикация-София и с това ѝ причинила имотна вреда в размер на десет хиляди лева, като престъплението е в големи размери.

С постановление от 29.07.2010 г. на прокурор при СГП, материалите по делото са изпратени по компетентност на Софийска районна прокуратура за продължаване на разследването по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 НК, където същото е продължило като досъдебно производство ЗМ № 15218/2010 г. по описа на 06 РУ СДВР, пр.пр. № 40924/2010 г. по описа на СРП.

В хода на разследването, с цел установяване на действителната фактическа обстановка и за разкриване на обективната истина са извършени множество процесуално следствени действия, при които са събрани писмени и гласни доказателствени средства, писмени доказателства, както и са назначени експертизи.

С постановление от 15.01.2013 г. на прокурор при СРП е прекратено наказателното производство по делото на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24 ал. 1, т. 1 НПК. За да прекрати наказателното производство прокурорът на първо място е установил актуалната към датата на неговото произнасяне фактическа обстановка по делото, възоснова на събраните до момента в хода на досъдебното производство доказателства. На следващо място възоснова на събраната по досъдебното производство доказателствена съвкупност, държавният обвинител е извел и своите фактически и правни изводи, при което е счел, че от същите не може да се направи еднозначен и обоснован правен извод за извършено престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 НК. Според прокурора това е така, защото свидетелката Ч. не е била въведена в заблуждение да извърши акта на имуществено разпореждане, у нея не е била формирана неправилна представа отнасяща се до правното основание или до условията, при които се цели да се осъществи акт на имуществено разпореждане. Прокурорът се е обосновал с данните изнесени в показанията на свидетелка Ч., в които тя е посочила, че познава обвиняемата С.Д., на която е била работодател след 2004 г, знаела нейните възможности преди и след 2006 г. в „Топлофикация София“ ЕАД, т.к. била близка, а впоследствие и съпруга на свидетеля В. Д.. Анализирайки гласните и писмени доказателствени средства, прокурорът заключава, че както в тях така и в показанията на свидетелката Ч. от 19.07.2010 и 28.07.2010 г. не се съдържат факти, касаещи договор за наем сключен между фирма „Е.“ ООД и „Топлофикация София“ ЕАД, в каквато насока данни липсват и в показанията на свидетелите К. и М., които в качеството си на изпълнителни директори на „Топлофикация София“ ЕАД заявяват, че прекратяването на наемния договор с фирма „Е.“ ООД се дължи на политиката, предприета от „Топлофикация-София“ ЕАД за освобождаване от всички фирми-наематели на наетите от тях площи, а не по друга причина. Така прокурорът е стигнал до извод, че по делото липсват каквито и да било доказателства за това, че обвиняемата С.Д. е автор на престъплението, за което е привлечена в качеството на обвиняем. На следващо място, прокурорът при СРП е извършил доказателствен анализ на събраната по делото доказателствена съвкупност и за да установи евентуално наличие на данни за други извършени престъпления от общ характер, които от обективна страна да се сумират под съставите на престъпленията по чл. 214 НК, чл. 323, ал. 5 НК, а също и на друго престъпление предвидено в особената част на НК, което да е извършено от обвиняемата по делото С.Д. или друго лице.

Така, в хода на своя доказателствен анализ и при извеждане на фактически и правни изводи, прокурорът е счел, че от събраните в хода на досъдебното производство материали, не може да се изведе обоснован извод, както от обективна, така и от субективна страна за извършено от определено по делото лице на престъпление по чл. 214 НК спрямо свидетелката Ч.. Прокурорът не е установил данни, че спрямо последната са отправяни заплахи, във връзка с изпълнението на задължение по обсъжданата в гласните доказателствени източници процесна „Запис на заповед“, в копие. Прокурорът е отчел в мотивите на своя прокурорски акт и данните в показанията на свидетелката Ч. в тази насока, в които същата твърди, че се е почувствала заплашена, че се страхува за живота си и този на децата си, тъй като при проведената среща на 16.07.2010г. между нея, обвиняемата Д. и свидетеля И., последният е отправил конкретни реплики към нея, които от свидетелката Ч. са посочени като: „Мъжът ти ми дължи пари, това е запис на заповед и ти давам една седмица срок да ми платиш парите, иначе прави му сметката какво ще ти се случи“, както и „Сега се махай, искам да ти видя гърба, изчезвай“. Прокурорът е разгледал и анализирал и всички дадени от свидетелката Ч. показания по досъдебното производство, в които изнася данни за срещата си с обвиняемата Д. и свидетеля И.. Обосновавайки своите изводи именно с показанията на свидетелката Ч., прокурорът е констатирал, че в същите тя не заявява, че по отношение на нея са отправяни конкретни заплахи. Вярно е, че твърдения за заплахи свидетелката за първи път съобщава в проведения ѝ на 28.07.2010 г. разпит, но и в този разпит отново така твърдените заплахи не са конкретизирани от тази свидетелка, защото от обикновения прочит на изнесените в показанията ѝ данни е видно, че тя изразява собствените си чувства, мисли и възгледи, без да излага нито един конкретен факт, от който да се направи обоснован правен извод, че обвиняемата или друго лице са извършили по отношение на нея действия, които да намерят обективен израз в извършване на престъплението по чл. 214 НК. При това положение и съобразявайки систематичното място на престъплението по чл. 214 НК „изнудване“ в Особената част на НК, както и на характера на защитаваните от него обществени отношения, а също и на неговите елементи от обективната и субективната му страна, свързващи се със свободното упражняване на имуществени права от техния собственик, чрез неговото свободно волеизявление, да се разпорежи с тях, прокурорът е извел правен извод, че по отношение на свидетелката А.Ч. не са извършени действия от конкретно лице, с които да се цели тя да упражни своите имуществени права по начин, избран от дееца, т.к. не е установено, че чрез заплашване с насилие, оклеветяване, увреждане на имуществото ѝ или вследствие на друго противозаконно увреждащо действие да е упражнена спрямо нея принуда, с цел да ѝ бъде оказано въздействие върху волята, при което тя да извърши акт на имуществено разпореждане. Ето защо и прокурорът е приел, че по отношение на свидетелката А.Ч. не е осъществено общественоопасно деяние обективно съставомерно по чл. 214 НК, доколкото от нейните твърдения, съдържащи се в дадените от нея показания в хода на досъдебното производство, не се установява наличие на отправена към нея заплаха и то по изрично указания от закона начин.

Прокурорът е анализирал събраните в хода на досъдебното производство доказателства и с цел евентуално установяване на събрани данни за извършено престъпление по чл. 323, ал. 5, вр. ал. 1 от НК. И тук при извършения анализ на доказателствената съвкупност държавния обвинител е отчел на първо място систематичното място на престъплението „самоуправство“, което е ситуирано в Глава Х „Престъпления против реда и общественото спокойствие“ от Особената част на НК, както и неговите елементи, от обективна и субективна страна относно защитаваните с това престъпление обществени отношения - защитата от престъпни посегателства против законно установения ред на взаимоотношения между отделни

граждани, държавата или обществените организации. Съобразно така посоченото, прокурорът е посочил, че по делото е безспорно установено обстоятелството, че свидетеля Й. е предявил на свидетелката Ч. копие на „Запис на заповед без протест“, с посочен в нея като издател З. Ч. за сумата от 55 000 лева, но независимо от това с предявяването на същата не са извършени самоуправни действия от страна на свидетеля Й. по смисъла на чл. 323, ал.5, вр. ал.1 НК. За да стигне до този извод, прокурорът се е обосновал с това, че за да се счита предявено приложеното по делото копие на „Запис на заповед без протест“ или за да настъпи падежът на паричното задължение, то следва предявяването да се извърши именно по начина, по който е вписано в „Записа на заповед“, а в случая това е - на „виждане“, или именно по този начин - чрез предявяването на документа паричното задължение става изискуемо за длъжника. Според прокурора по делото не са събрани доказателства и затова, че обвиняемата Д. или друго лице са отправяли заплахи или да са въздействали по някакъв начин на свидетелката Ч. да признае паричното задължение по копие на „Запис на заповед без протест“, с посочен в нея като издател З. Ч.. Въз основа на този фактически анализ на събраните по делото доказателства са направени правни изводи за това, че в случая не е налице осъществено пряко посегателство върху чуждо имущество или това на свидетелката Ч. по неустановен в закона ред, с което да е налице извършено от обвиняемата Д. престъпление „самоуправство“.

Постановлението, с което е прекратено наказателното производство е било обжалвано от свидетелката АНН. К. Ч., която се явява лице пострадало от инкриминираното деяние, което е предмет на разследване по настоящото досъдебно производство.

С атакуваното пред настоящия съд определение е потвърден прокурорският акт от контролираната съдебна инстанция. Първият съд е приел изцяло като правилни, обосновани и законосъобразни изводите на прокурора, както от фактическа, така и от правна страна, при което не е констатирал липса на прецизност, както в съставения прокурорски акт, който е бил предмет на обжалване пред контролирания съд, така и не е констатирал дефицит в разследването, което е водено по досъдебното производство. Първият съд е счел, че са събрани всички относими и релевантни към предмета на доказване по делото доказателства, свързващи изясняването на авторството на деянието за обвиняемата Д., с оглед установените чрез всички доказателства по делото нейни действия в процесните събития, както и възможността от правна страна същите да се субсумират под състав на престъпление по НК.

Въззивният съдебен състав, запознавайки се с материалите събрани в хода на досъдебното производство, постановлението на СРП, както и определението на районния съд намира, че последното следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно. Това е така, защото районният съд в синхрон с процесуалната норма на чл. 243, ал. 5 НПК, своето вътрешно съдийско убеждение и въз основа на закона е стигнал до законосъобразния извод, че правилно на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК е прекратено наказателното производство по досъдебно производство ЗМ № 15218/2010 г. по описа на 06 РУ СДВР, пр.пр. № 40924/2010 г. по описа на СРП, с постановление на прокурор при СРП. До този извод първият съд е стигнал изхождайки от основните принципи в наказателния процес визирани от законодателят в чл. 13, чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 3 и ал. 5 НПК, при което правилно е констатирал, че в случая проведеното разследване е пълно, т.к. са изследвани всички обстоятелства относими за разкриване на обективната истина. В случая правилно е констатираното от първия съд, че в хода на досъдебното производство са събрани всички относими към разкриване на обективната истина по делото доказателства, от страна на разследващия орган. На следващо място въззивния съд, така както и първия съд е

констатира, че в прокурорския акт са анализирани пълно, обективно и всестранично всички събрани по делото писмени и гласни доказателствени средства, писмени доказателства и способности за доказване. Не може да се сподели твърдението на жалбоподателя, че както прокурора, така и впоследствие първият съд е придал предварително установена сила на събраните по делото доказателства, защото предприетото от страна на държавния обвинител процесуално поведение е подчинено на един от основните принципи визиран в нормата на чл. 14, ал. 2 НПК. Установената и възприета от прокурора фактическа обстановка е съобразена с всички събрани по делото доказателствени източници, които са намерили отражение в нея и която според въззивния съд е възприета правилно и от първия съд, поради което в тази насока корекции не се налагат, както в прокурорския акт, така и в атакувания пред въззивния съд съдебен акт. По мнение на въззивният съд фактическата обстановка по делото е формирана от държавното обвинение при проведено пълно, обективно и всестранично разследване, както се каза, а направените крайни правни изводи касателно изхода на наказателното производство не търпят корекция. В тази връзка, въззивната съдебна инстанция намира за неоснователни изложените в частната жалба декларативни и при липса на конкретика твърдения на жалбоподателя, поради което е и в невъзможност да ги обсъжда.

Воззивният съд споделя крайния извод на първия съд, за това, че са налице основанията и предпоставките за потвърждаване на постановлението на държавния обвинител за прекратяване на наказателното производство по настоящото досъдебно производство, като правилно законосъобразно. Воззивният съд, подобно на първия съд стигна до този извод, изхождайки от процесуалната дейност на прокурора, който не е пренебрегнал задължението си по чл. 107, ал. 3 НПК да събира доказателства, както в подкрепа на обвинението, така и в подкрепа на оправдаването на лицето, което е привлечено в качеството на обвиняем, съобразно твърденията за извършено от него престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 НК. Действително в хода на досъдебното производство, предвид данните в показанията на разпитаните по делото свидетели, се формират две групи гласни доказателствени средства, от една страна това са показанията на свидетелите, които са придружавали обвиняемата Д. на процесните дати, а от друга страна това са показанията на свидетелите придружаващи свидетелката Ч. на процесните дати, на които са се състояли срещите между двете групи свидетели, за които данни изнасят в своите показания. Независимо, че в случая, както се каза се обособяват две групи свидетели, то не може да не се посочи, че и двете групи свидетели, в своите показания, не изнасят данни за извършени от страна на обвиняемата Д. измамливи действия по отношение на свидетелката Ч., както чрез извършено от нея действие, така и чрез бездействие, при което свидетелката Ч. да се е разпоредила с инкриминираната сума от 10 000 лева в интерес на обвиняемата или другото. По делото не се установява, дори и в показанията на свидетелката Ч. да са извършени по отношение на нея действия, с които тя да е била въведена в заблуждение от страна на обвиняемата Д., а именно, че ще осигури продължаване действието на договор за наем, сключен между „Е.“ ООД и „Топлофикация София“ ЕАД и това заблуждение да е било поддържано от обвиняемата, с цел да набави за себе си или за друго имотна облага, и с тези свои действия да е причинила имотна вреда в размер на 10 000 лева на свидетелката Ч.. По делото не се установява, както с гласните, така и с писмените доказателствени източници, обвиняемата Д. въобще да е имала поведение, при което със своите действия да е създавала у свидетелката Ч. неверни представи за това, че ще осигури продължаване действието на договор за наем, сключен между „Е.“ ООД и „Топлофикация София“ ЕАД. От показанията на разпитаните по делото свидетели, включително и от показанията на свидетелката Ч. се установява, че на срещите между нея и

придружаващите я свидетели, от една страна и обвиняемата Д. и придружаващите я свидетели, от друга страна, се е обсъждало и предмет на техните разговори е била единствено процесната по делото в копие „Запис на заповед“. В показанията и на двете групи свидетели се съдържат данни, че при проведените срещи, присъствалите на тях лица са обсъждали следните обстоятелства – подписана ли е процесната по делото „Запис на заповед“, в копие, от лицето З. Ч., съпруг на свидетелката Ч., който е бил починал вече; дали подписа в същата изхожда от лицето З. Ч.; дали тази „Запис на заповед“ е в оригинал или копие; дали същата е била на стойност 10 000 лева, 30 000 лева или 55 000 лева; дали лицето З. Ч. се е задължил по някакъв повод на свидетеля В. Д. с представеното на свидетелката Ч. копие на „Запис на заповед“; дали предявеното на свидетелката Ч. копие на „Запис на заповед“ е бил джиросан от свидетеля В. Д. на свидетеля И. И., както и каква сума следва да плати на свидетеля И. свидетелката Ч. и на кое място. Всички тези данни не налагат извод за това да са извършени от обвиняемата Д. по отношение на свидетелката Ч. действия, които да се субсумират под състав на престъпление „измама“ по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 НК. На следващо място дори данните в показанията на разпитаните по делото свидетели, относно проведената в офиса на свидетелката Ч. среща, не дават възможност да се направи отново извод за това, че свидетелката Ч. е била въведена в заблуждение от обвиняемата Д., че ще ѝ осигури продължаване на договора за наем с „Топлофикация София“ ЕАД и че това заблуждение е било поддържано чрез извършени от обвиняемата действия, които от своя страна да изпълват обективната страна от състава на престъплението „измама“, за което обвиняемата Д. е била привлечена към наказателна отговорност. Това е така, защото след проведени първоначално разговори между свидетелката Ч. и обвиняемата Д., при които същата е твърдяла, че нейния съпруг З. Ч., не се е задължавал на никой, включително и на свидетеля В. Д. по предявената от обвиняемата Д. копие на „Запис на заповед“, то свидетелката Ч. сама след тези разговори се е свързала с обвиняемата Д. и е заявила желание да плати сумата вписана в предявеното ѝ от свидетеля И. копие на „Запис на заповед“ в офиса на своята фирма „Е.“ ООД. При тази среща, в офиса на фирма „Е.“ ООД, която се установява, че се е състояла по инициатива именно на свидетелката Ч., съгласно данните в нейните показания, тя е предала срещу разписка на свидетеля И. сумата от 10 000 лева. Вярно е, че след предаване на посочената сума обвиняемата Д., свидетеля И. и придружаващите ги лица са били задържани от полицейски органи, вероятно при предварително планирана полицейска операция за това, но това обстоятелство не води до извод, че са налице данни за извършено престъпление от обвиняемата Д. по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 НК, за което е била привлечена към наказателна отговорност. От така стеклите се събития вероятно полицейската операция е била предварително планирана с оглед данните по делото, че банкнотите предадени от свидетелката Ч. на свидетеля И. са били белязани в следствие на прилагане на оперативния способ „белязване“ по чл. 9 ЗСРС, но чрез тези извършени действия по събиране на доказателства отново не водят до извод за извършени измамливи действия от страна на обвиняемата Д. спрямо свидетелката Ч., за да мотивират извод за извършено престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 НК или каквото е повдигнатото на обвиняемата Д. обвинение.

При това положение от всички събрани по делото доказателства разгледани поотделно и в тяхната съвкупност не може да се изведе еднозначен и несъмнен извод за извършено въобще по делото престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 НК.

На следващо място събраната по делото доказателствена съвкупност не дава правната възможност за извеждане на друга релевантна на същата правна квалификация за извършено от обвиняемата Д. друго престъпление по НК. В конкретния случай, представителят на държавното обвинение е

анализирал събраната по делото доказателствена съвкупност съпоставяйки я и с обективната и субективна страна на евентуално налично извършено съставомерно престъпление по чл. 214 НК и по чл. 323, ал. 5, вр. с ал. 1 НК, при което е достигнал отново до законосъобразния извод, че действията на обвиняемата Д. не се сумират под съставите и на тези престъпления. Направените в тази насока фактически правни изводи на представителя на СРП са споделени от първия съд като правилни, за което са изложени и съответни съображения, които на свой ред и според въззивния съд се явяват правилни и законосъобразни.

Същевременно, когато е обсъждал законосъобразността на постановлението, районният съд е предложил своя оценка на събраната доказателствена съвкупност, но е видно, че същата изцяло съвпада и с дадената такава от държавния обвинител, при което правилно първия съд е приел, че прокурорът не е допуснал съществено процесуално нарушение при своето произнасяне, тъй като е извършил цялостен анализ на относимия към предмета на доказване материал. В случая правилно първия съд е приел, че в хода на досъдебното производство са изяснени всички относими към предмета на доказване фактически положения касателно, както престъплението, за което обвиняемата Д. е привлечена към наказателна отговорност, така и за другите престъпления обсъждани в прокурорския акт, поради което и акта на първия съд не търпи критика.

Доколкото материалите по делото водят до един еднозначен извод, съвпадащ с крайния резултат възприет от районния съд, а също така и доколкото в хода на досъдебното производство е спазен принципът залегнал в чл. 13, ал. 1 и ал. 2 НПК, то по мнение на настоящия въззивен съдебен състав, следва да бъде потвърдено определението на СРС, с което е потвърдено постановление на СРП за прекратяване на наказателното производство, като правилно и законосъобразно. Това е така, защото в случая прокурорът в изпълнение на своите задължения е взел всички мерки за разкриване на обективната истина, а тя се разкрива по реда и със средствата предвидени в НПК, за което в случая са събрани и приложени по делото всички необходими и относими за правилното решаване на делото писмени документи и гласни и писмени доказателствени средства, както и способности за доказване. При това положение волята на държавния обвинител не е опорочена, а напротив същата е ясна и точна и като такава, правилно е възприета от първата съдебна инстанция. Също така в хода на досъдебното производство са използвани в нужната степен и обем възможностите на предоставения от НПК инструментариум от процесуално-следствени действия и въз основа на тях в хода на разследването са установени релевантните за предмета на доказване факти. При това положение събирането на допълнителни доказателства не би довело до друг различен от възприетия по делото изход от страна на първия съд, за изясняване на релевантни за престъплението по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 НК факти. Неоснователни са възраженията на жалбоподателката Ч. направени в частната жалба, че първият съд е третираше неправилно събраните в производството доказателства и от това са последвали погрешни изводи относно невинността на обвиняемата Д. по изложените по-горе от въззивния съд съображения. Тук е мястото да се посочи, че дори в частната жалба на повереника на свидетелката Ч. не са изложени никакви конкретни съображения срещу съдебния акт на първата инстанция, които от своя страна и въззивния съд да обсъди, както се каза вече.

В заключение на всичко изложено се налага крайния извод, че представителят на СРП и районният съд, не са нарушили основните принципи и правила за разкриване на обективната истина, поради което са достигнали и до едни правилни и обосновани изводи от фактическа и правна страна, относно несъставомерността на престъплението по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. с чл.

209, ал. 1 НК, за което обвиняемата Д. е била привлечена в качеството на обвиняем с постановление от 28.07.2010 г., поради което в резултат на извършената въззивна проверка се налага закономерния извод, че определението на първия съд следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а частната жалба оставена без уважение, като неоснователна.

Водим от горното Софийски градски съд, НО, XIII въззивен състав на основание чл. 243, ал. 8 НПК

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло определение от 17.01.2022 г., постановено по НЧД № 2652/2015 г. по описа на СРС, НО, 4 състав, с което е потвърдено постановление на СРП от 15.01.2013 г. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство ЗМ № 15218/2010 г. по описа на 06 РУ СДВР, пр.пр. № 40924/2010 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 209, ал. 1 НК.

Определението е окончателно.

Препис от определението да се изпрати на обвиняемата Д., адвокат В. Д. от САК, свидетелката АНН. К. Ч. и адвокат К. от САК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____